

VIITORUL ROL

GINA PATRICHI

Elevă a profesoarei Aura Buzescu, Gina Patrichi a debutat la Teatrul de Stat din Galați, iar din 1964 face parte din echipa Teatrului „Bulandra”. Rapida ascensiune în rîndul valorilor generației sale este, desigur, rezultatul unei fericite îmbinări de calități — inteligență, sensibilitate, putere de concentrare, expresivitate spontană și originală; și ceva în plus, care face din ea o stea a scenei și a ecranului: neobișnuita ei forță de comunicare. Spectacolele în care a jucat au fost montări importante în programul teatrului, iar unele au ținut afișul stațiilor întregi. Notăm: *Jocul de-a vacanța* de Mihail Sebastian (Corina); *D-ale carnavalului* de I. L. Caragiale (Mița Baston); *Clipe de viață* de William Saroyan (Kitty Duval); *Iulius Cezar* de Shake-

speare (Portia); *Privește înapoi cu minie* de John Osborne (Helen); Hedda Gabler, croina titulară a piesei lui Ibsen; *Elisabeta I* de Paul Foster (Caterina); *Azilul de noapte* de Maxim Gorki (Nastia); *Interviu* de Ecaterina Oproiu (Reporteria); *Judecată în noapte* de A. Buero Vallejo (Julia).

La Teatrul „Bulandra” se repetă noua piesă a dramaturgului sovietic Aleksei Arbuzov, *Amintiri* (premierea absolută a avut loc în septembrie 1981, la Teatrul „Malaia Bronnaia” din Moscova, în regia lui Anatoli Eφος). Gina Patrichi va interpreta rolul Liubei Gheorghievna. Regia va fi semnată de actorul Ion Caracul.

„Amintiri e o piesă pasionantă, scrisă cu măiestrie, în care fiecare personaj are ceva tulburător. Liuba e medic chirurg, și e căsătorită cu un mare om de știință, astronom. Pînă în momentul de răsruce al piesei, trăia o viață așezată, într-o familie de bună tradiție a intelectualității leningrădene. Este surprinsă și derutată cînd soțul ei îi spune că trebuie să se despartă. Iubirea soțului ei pentru altă femeie o îndurează, și această durere declanșează în ea dorința de autocunoaștere. De aici începe un întreg proces de conștiință, al ei, dar și al celor din jur. Deși Liuba este cea lovită, ea nu-și plînge soarta, ci caută să înțeleagă. Pornind de la ideea că nu e firesc ca între doi oameni, care au trăit laolaltă 22 de ani, să nu existe cunoaștere reciprocă, ea caută vina pentru acest dezno-dămînt în propria sa comportare. Interogația nu are tonalitatea tragediei, nici măcar a dramei; rolul e scris pentru o femeie cu personalitate puternică, care nu acceptă compromisuri, un om luminos, direct, de o frumusețe sufletească aparte. Ea își găsește resurse de înțelegere față de soț, care spune, la un moment dat: «trăiam așa de frumos, muncă și iar muncă, și nu-mi dădeam seama că-mi lipsește ceva» — acel ceva, care, pe lângă muncă, trebuie să împlinească viața omului. Suprem argument pentru ca instinctul de conservare, nealterat, să o facă să accepte despărțirea, deoarece omul, atîta timp cît există, trebuie să muncească, dar... să și trăiască!”

telex-,,teatrul“●telex-,,teatrul“●telex-,,teatrul“

Demnă de toată lauda este consecvența cu care Teatrul Național din Timișoara organizează întâlniri cu spectatori, la locul de muncă al acestora. Sint prezentate, în întreprinderi, facultăți și școli, scurte re-

citaluri de poezie, fragmente de spectacole, se poartă discuții pe marginea repertoriului teatrului, se creează, astfel, o legătură permanentă cu publicul. ● La Teatrul „Mihail Eminescu” din Botoșani, va

intra în repetiție o nouă piesă de Dragomir Horomnea, *Trenul fără întoarcere*, în regia lui Florin Fătulescu. ● În Orașul Săveni, din județul Botoșani, s-a desfășurat, la sfîrșitul lunii noiembrie 1981,

VIITORUL ROL

NICOLAE DINICĂ

În cele două decenii care au trecut de la absolvirea Institutului, Nicolae Dinică și-a desfășurat activitatea pe mai multe scene. A debutat la Teatrul „A. Davila” din Pitești, cu rolul Toma Dărăscu din *Febre*, de Horia Lovinescu; apoi, la Teatrul din Ploiești, a fost distribuit în: Chitlaru (*Opinia publică*), Mateescu (*Sfințul Mitică Blajinu*) de Aurel Baranga; Chiriac (*O noapte furtunoasă*, de I. L. Caragiale); Flaimuc (*Funcționarul de la Domenii*, de Petre Locusteanu); Cokane (*Cocloabele Londrei*, de G. B. Shaw); Evdokimov (*104 pagini despre dragoste*, de Ed. Radzinski) ș.a. În București, intră la Teatrul „Tănase”: „Nu regret cel zece ani petrecuți la teatrul de revistă — spune actorul; a fost o experiență profesională, cât se poate de interesantă. Dar m-am întors la teatrul de proză, pentru că sosise momentul să-mi pun problema regenerării resurselor mele interpretative, prin contactul cu o dra-

maturgie valoroasă, cu personaje vii. Teatrul Mic mi-a oferit această șansă”.

Interesanta interpretare dată unor personaje ca Ștefan Vereș (*Se ridică ceața*, de Fl. N. Năstase), Sergentul (*Evul mediu întâmplător*, de Romulus Guga), Berlioz (*Maestrul și Margareta*, după romanul lui Mihail Bulgakov), Nuțu Văleanu (*Un pahar cu sifon*, de Paul Everac), Gheorghe Oțăt (*Niște țărani*, după romanul lui Dinu Săraru), Baronul (*Nebuna din Chaillot*, de Giraudoux) este un rezultat al modului în care acest actor dotat, harnic și ambițios a învățat să-și valorifice multiplele calități.

În piesa *Ca frunza dudului din rai*, de D. R. Popescu, Nicolae Dinică e distribuit în rolul Primarului Sorianu.

„Joc pentru prima oară într-o piesă de Dumitru Radu Popescu. Mă bucur din tot sufletul că mă întâlnesc cu un text al acestui renumit scriitor, și cu un rol ca acela al Primarului, rol interesant, complicat, care îmi pune pasionante probleme de interpretare. Piesa, așa cum o văd până acum (sintem încă la lectura la masă), poate fi citită din perspectiva profundelor meditații ale autorului, despre oameni și societatea în care aceștia trăiesc; despre comportamentul unora, care ajung în posturi de conducere, fie și într-o colectivitate dintre cele mai mici.

Sorianu este o forță; el își atribuie niște virtuți umane și cetățenești, care se dovedesc, nu neapărat false, simulate sau dubioase, dar, în orice caz, impure; e un amestec de fantezie, de viclenie, de vitalitate și egoism. Cu pretenții de filozof, afișează atitudinea unui om care știe multe, care a cunoscut multe la viața lui. În aparență, face și lucruri bune; dar, numai în aparență. Sorianu reprezintă o linie de forță negativă, aș îndrăzni să zic, care nu poate deveni nicicând o autentică valoare omenească.

Lucrez sub îndrumarea regizoarei Cătălina Buzolanu; am observat, la precedentele noastre colaborări, că, dacă-i înțelege intențiile, mergi sigur la reușită. Nu e un regizor comod; te solicită intens, te implică, te face direct răspunzător de soarta spectacolului”.

Maria MARIN

telex-„teatrul“●telex-„teatrul“●telex-„teatrul“

cea de-a VI-a ediție a Festivalului de teatru scurt „Mihail Sorbul”. S-au acordat premii și diplome. ● La Teatrul „Ion Văstlescu” din Giurgiu se află într-un stadiu avansat de repetiții trei piese: Veghea

de Cristian Munteanu și Joc dublu de Robert Thomas, ambele în regia lui Constantin Dinischiotu, și Un bărbat și mai multe femei de Leonid Zovin, în regia lui Bogdan Berctu. ● O substanțială anchetă

realizează Doina Papp, în „Scinteia tineretului” din 19 decembrie 1981. La ancheta, intitulată „Tânără scenografie, între opțiuni și interogații” (cam prețios titlul!) răspund scenograful Octavian Dibrov, Andrei Bóth și Mihai Mădescu. ●